

## OLOF WIBERGH'S VISOR

### Sida 1

- |                         |       |
|-------------------------|-------|
| 1. Noaks ark            | 3'13" |
| 2. Sem, Ham och Jafet   | 1'20" |
| 3. Ökenvisa             | 2'45" |
| 4. Den spanska kon      | 3'17" |
| 5. Sommarvisa           | 1'39" |
| 6. Telegramvisa         | 1'08" |
| 7. Björnmammas vaggvisa | 1'53" |
| 8. En sorgmodig visa    | 2'09" |

### Sida 2

- |                     |       |
|---------------------|-------|
| 1. Maria Nyckelpiga | 2'10" |
| 2. Kovisa           | 1'08" |
| 3. Vårfantasi       | 2'49" |
| 4. Vårvisa          | 3'13" |
| 5. Skeppsråttorna   | 3'08" |
| 6. Fågelungen       | 1'20" |
| 7. Flugan i domen   | 2'55" |

Ur vissamlingarna Pastoral och parodi samt Hjärterdam och Spaderknekt, utgivna av Nordiska Musikförlaget.

**Erik Saedén Elisabeth Saedén**  
**Thomas Schuback**, piano

Inspelningen gjord i Studio 3,  
Sveriges Radio, Stockholm den 12  
augusti 1976

Musiktekniker Hans Evers

Foto Martin

Rekvisita från Dahlins Möbler,  
Stockholm

Teckningar Einar Nerman

Producent Frank Hedman

Vi var några stycken som träffades hemma hos oss en kväll för att spela, sjunga och prata, och vi hade en gemensam nämnare:

**Olof Wibergh** (1890 - 1962). Och vem var nu han?

**Gunnar de Frumerie** hade mycket att berätta:

"Han var en fantastisk människa. Mina föräldrar kände honom och från slutet av 20-talet blev vi närmare bekanta och så småningom de bästa vänner, fast han var åtskilliga år äldre än jag. Tänk att han nästan är glömd! Han var vår absolut förnämste pianist, när han stod på höjden. Vilken inlevelse, vilken värme och innerlighet!"

**Judith de Frumerie:** "Han var min pianolärare på Akademien. En underbar lärare. Sedan när Gunnar och jag gifte oss var han ju ofta i vårt hem. Han var en mycket uppskattad sällskapsmänniska, hade många vänner. Men Gunnar stod honom nog närmast."

**Gunnar:** "Sällskapsmänniska, ja. Tänk när han sjöng och spelade sina visor! Det gjorde han ofta. Han var fantastisk. Och vilken röst han hade, och framställningsförmåga!"

Nu måste Du berätta hur visorna egentligen kom till.

"Olle åkte tåg en gång från Göteborg till Stockholm i sällskap med Mollie Faustmans barn Tuttan och Hampe och för att roa dom under resan, fantiserade han ihop några små dikter och satte melodier till dom. Detta blev början till hans visor, som han gett ut i två samlingar. Den första fick namnet "Pastoral och parodi" och kom ut 1932, Olle var 42 år då. Den hade som underrubrik "16 visor för stora och små barn. Djurfabler" 3 år senare kom "Hjärterdam och Spaderknekt" och den innehöll också 16 visor.

Vad vet Du om Olof Wibergh?

**Thomas (Schuback):** "Jag har hört tals om honom som professor i piano vid Musikhögskolan och som en skicklig pianist, men att han skrivit visor hade jag ingen aning om. Och jag har aldrig hört någon av dom."

Och vi själva, Erik och jag? Ja, när vi gick som elever vid Musikhögskolan under 40-talet, såg vi naturligtvis professor Wibergh i korridorerna på Musikaliska Akademien vid Nybrokajen, men att han var den som skrivit de för oss välkända visorna Noaks ark, Maria Nyckelpiga och Kovisa t ex: det hade vi svårt att föreställa oss. Han verkade ganska tystlåten och gick omkring som en stor blyg björn. Under senare år har vi lärt känna även de andra visorna och kommit att älska dom.

Vi hade en viktig gemensam nämnare till den här kvällen -

**Frank Hedman**, skivproducent. Till vår stora lycka älskar han också dessa visor, har gjort det så länge han kan minnas. Och nu planerade vi att göra en skiva av det här - det var därför vi egentligen träffats.

För att få lite hum om hur visorna en gång framfördes av Olof Wibergh själv, bad vi Gunnar de Frumerie att sätta sig vid flygeln och tillsammans med oss gå igenom de två häftena. Det blev en upplevelse! Så han spelade och sjöng och berättade! Och vi sjöng och skrattade.

Först Noaks ark med de höga tonerna mot slutet. "Dom här tonerna kommer jag ihåg - dom klarade han inte alltid, men det lät bara roligt."

Men annars sjöng han väl bra?

"O, ja! Han hade lärt sig sjunga. En snabbkurs i Milano. Det var så att han fått Jenny Lind-stipendiet och studerade piano i Milano. Han hade en bra röst och någon föreslog honom att ta lektioner och det gjorde han. Han hade en härlig röst. Han sjöng förresten sina visor ur det första häftet i Konserthusets lilla sal en gång och gjorde stor lycka. Annars blev det ju mest i bekantskapskretsen. Men dom här tonerna var svåra. - O, vad den här är vacker. Björnmammas visa. O, vad den är vacker: - Och Maria Nyckelpiga, den älskar jag. Det är den vackraste!"

Vi bläddrar vidare.

"Den här älskar jag. O, vad den är vacker! Den här tycker jag inte är så märkvärdig, men alla tycker om den. Den här är så stilig. O, vad den här är roligt!" o s v.

Vi går över till Hjärterdam och Spaderknekt:

"De här visorna presenterades offentligt av Karin Juel med Olle vid flygeln. Vårvisa t ex. som jag gråter jämt åt för den är ju så vacker. Han var så lyrisk och så poetisk. Men folk känner inte till den. Och Sommarvisan, den tyckte han så mycket om själv! Ni skulle ha hört honom sjunga Skeppsråttorna! Den sjöng han jättestiligt. Med stor röst och så väldigt svagt här. - Flugan i domen är väl rolig och pampig!"

Och så spelade Gunnar på flygeln så det dånade som av en orgel i en katedral och alla sjöng vi: Jubilaaaaate!

"Telegramvisan skall gå fort. Jag kan inte spela den nu, men han kunde. Och vilket textuttal!"

**Thomas:** "Man kan förstå på sätt och vis att dom inte är allmänt sjungna, för några av dom är ganska svåra både för den som sjunger och den som spelar."

"Ja, det är dom kanske. Den här t ex Sem, Ham och Jafet, skall gå fort och det är mycket text - lustig text, som måste höras. Men den är rolig att spela."

Att välja vad vi skulle ta med på skivan var inte lätt. Det blev svårt att avstå från visor som vi tycker mycket om. Rättmamsellen t ex. Men nu har vi gjort vårt val.

**Elisabeth Saedén**